

Glasilo „Slovenskega čebelarskega društva“
za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Fr. Rojina: Frančišek Gerstung. — Frančišek Eller: Prvi izlet. — A. Žnidaršič: Panji in prezimovanje. — J. Muhič: O umetnih rojih. — Še esparzeta! — Dopisi. — Raznoterosti. — Listnica upravnštva. — Listnica uredništva.

Frančišek Gerstung.

(Fr. Rojina)

Predno natančneje opišemo najpotrebnejša orodja in priprave, katere potrebuje Gerstung pri svojem znamenitem čebelarenju, naj povemo nekaj več o tem slovečem čebelarskem mojstru. Njegovo ime se je omenilo že v več člankih in pri raznih prilikah, zato se nam zdi umestno, da poda „Čebelar“ kratek njegov životopis, iz katerega bodo častiti bralci posneli, da je ta mož v resnici uzor naprednega čebelarja.

Gerstung je bil rojen dne 6. marca 1860. leta v Wachi na Werri v Turingiji, nekdanj slovanskem, a zdaj nemškem ozemlju. Gričast, deloma tudi hribovit svet, porašen z najlepšimi gozdi, vmes pa rodovitna polja in sočnati travniki, — pravo nasprotje nepreglednih in jednoličnih planjav severne in izhodne Nemčije, — ta lepa pokrajina, katero Nemci sami imenujejo „biser Nemčije“, je uplival na bistrega dečka in vzbudil v njem oni čut, ono ljubezen in hrepenenje, ki vleče človeka z nepremagljivo močjo v prirodo. In mali Gerstung se je vdajal tej sili in je bil vedno ali na travnikih, kjer je lovil razne metulje in hrošče, ali pa je lazil po bližnjih gozdi in gričih.

Od 12. do 14. leta ga je pripravljalo za gimnazijo nek župnik, h kateremu je hodil vsak dan uro daleč skozi gozd. Ni ga bilo mravišča, ne

gnezda in ne čebel v votlem drevesu, katerih bi ne iztaknil. Že v tistem času si je začel napravljati razne zbirke metuljev, broščev in rastlin; imel je nad 200 ptičjih jajec, katera je nabral sam, a nikdar ni vzel iz gnezda več kot po jedno. Kot marsikdo, ki je postal pozneje vnet čebelar, imel je tudi on po veliko gnezd čmrljev, in sicer v suhih bučah.

V gimnazijo je hodil v Eisenachu, kjer je stanoval pri nekem ljubitelju ptičev, in v kratkem je mrgolelo tudi v njegovi sobici nebroj raznih pevcev. Kot gimnazijalec je živel zelo redno in zmerno; če mu je ostalo kaj okroglega, porabil je vse za naravoslovne knjige. S temi je hodil pri lepem vremenu vsako sredo, soboto in nedeljo v bližnji gozd in okolico in jih z zanimanjem preberal. Nad vse

rad je kot višji gimnazijalec proučaval Brehmovo živalstvo. Ustanovil je tudi „Društvo mladih prirodoslovcev“, katero se je z mladeniškim ognjem poprijelo najrazličnejših raziskovanj. V tistem času mu je prišla v roke Büchnerjeva knjiga, v kateri popisuje življenje mravelj in čebel. Najbrže je bila ta knjiga povod, da se je baval odslej v svojem prostem času samo s proučevanjem čebelnega življenja.

Da je mogel razvozlati marsikatero uganko čudežnega razvijanja čebel, preiskal je tudi premnogo mravljišč in gnezd osá ter je primerjal razna svojstva teh živalic, in ravno neko veliko osje gnezdo mu je zbudilo slutnjo, da najbrže tudi čebelna matica stavi zalego po enakem redu, kot je videl pri osah. S to mislijo je hitel takoj k čebelarju, pri katerem je imel nekaj panjev čebel, da se natančneje prepriča, če sluti prav ali ne. In odprle so se mu oči, da je spoznal naravni red, one pravilne kroge, v katerih stavi matica zalego. Poznejša opazovanja so ga tudi privedla do spoznanja, da premajhen sad ovira pravilno stavljenje zalege, in vsa taka in podobna spoznavanja si je vestno zabilježeval, vedoč, da jih bo pozneje potreboval.

(Dalje prihodnjič.)

Prvi izlet.

Kakor strasten lovec težko pričakuje zaželenega časa, ko bode zopet mogel po logu zalezovati in streljati divjačino, ravno tako se veseli skrben čebelar prvega vigrednega izleta svojih ljubih živalic. Dolga in kruta zima

ni jim dopustila na prosto, in med tem časom se je mnogo spreobrnilo v panjih. Posebno prvi izlet je za čebelarja neprecenljive vrednosti, kajti veliko napak in nerednosti v panjih pokaže se le pri prvem izletu v pravi luči.

Tukaj zapazi panj, iz katerega debele, napite čebele lezejo; njih zadnji del je tako težek, da ne morejo izleteti in se izčistiti. Panj po zimi ni imel pokoja in je zategadelj posrkal preveč strdi; treba mu bode dati s toplo vodo pomešane strdi, da se čebele hitro izčistijo. Dobro je, ako se je popred v vodi kuhalo malo zvezdnega janeža. Tukaj zopet vidi panj, v katerem čebele nepokojno sem in tja lazijo, kakor bi nekaj iskale. Ta panj je brez matice; poginila mu je po zimi. Treba ga bode pregledati in združiti, ako ni matice na razpolaganje. Tam vidi panj, iz katerega čebele mrličje vlačijo, da je groza gledati. V tem panju je mnogo čebel zašlo v stransko satovje in zmrznile so; treba ga bode očistiti, da se čebelam delo prihrani. Tam zopet zapazi panj, v katerem čebele žalostno sedijo; oslABLJENE so že tako, da ne morejo več izleteti, in ako v nje pihneš, žalostno zašumijo s perotami, pa se ne ganejo iz mesta; po panju pa ležijo mrtveci. Tukaj je lakota; panj je imel v jeseni premalo hrane, povžil jo je in sedaj lakote umira. Panj bo treba hitro pregledati, in ako so čebele že tako oslABLJENE, da ne morejo do pokladene jim hrane, mora se panj v toplo izbo postaviti, čebele pa se pokropijo s toplo strdeno vodo. Celo čebele, katere je čebelar že za mrtve smatral, oživijo se zopet, ako niso že čez dan mrtve ležale, in v kratkem času je vse zopet veselo. Na ta način bode skrben čebelar opazoval prvi izlet in si vse napake zapomnil, da bode mogoče o pravem času vse v red spraviti.

Marija na Zilji, na dan sv. Valentina 1900.

Francišek Eller.

Panji in prezimovanje.

(A. Žnidarskič.)

Prezimovanje čebel ne smemo si misliti le kot tako, da prebijejo zimo in da jih le pri življenju ohranimo. Za prezimovanje urediti moramo vže med letom čebelni stan tako, da smo v jeseni gotovi, da bodo čebele tudi za najhujšo in najdaljšo zimo z vsem potrebnim preskrbljene, da porabijo malo medu, da jih malo pomre, da ne zaplesni satovje, da ne dobe griže, ali sploh kake bolezni, da ne najdemo mrve kandiranega medu po tleh — toraj, da pridejo s celo močjo čile in zdrave v spomlad. Matica naj bo prve vrste. Pri takih okolišnih razvijala se bo zalega uprav čudovito in prišle bodo do viška svojega razvitka, kateri edini omogočuje, da vso njihovo moč v svoj prid, v pridelovanje medu uporabimo.

Priznано in dognano je, da prezimijo čebele jako dobro v starih kranjskih panjih; skoro enako v teh s premakljivim satovjem. Oboji ti panji skladajo se eden na drugega več vrst na visoko in eden zraven drugega več vrst na široko, vse prazne prostore se s slamo zatlači ter še celo skladanico s kako tako tvarino odene. Na ta način kroži po vseh panjih jednako merna naravna gorkota in ker so in naj bodo ti panji iz tankega lesa,

sprevaja se gorkota iz močnejšega na slabejšega, tako, da nima nobeden preveč ne premalo gorkote in je cela skladanica gnezdo posameznih družin, ki druga drugo greje. Prezimil sem v sredi take skladanice preteklo zimo par starih kranjskih panjev s tretjiči, kateri so imeli s satovjem in medom vred le po 4 kg. Prezimili so izvrstno. Enega teh poveznil sem v spomladi na Gerstungov panj, ko s m. zadnjemu čep odvezel, prvemu v dno luknjo zvrtil ter mu zamašil žrelo. Čebele prisiljene so bile skozi Gerstunga hoditi. Tega opravil sem s 7 umetnimi sati, katere vse so mi čebele med letom izdelale ter z medom in cvetnim prahom napolnile. V jeseni pregnal sem pa iz nastavka, ki je bil poln medu ostale čebele v Gerstunga. Posrečilo se mi je na ta način napraviti iz pravega slabiča dobrega plemenjaka v Gerstungovem panju, kateri ne samo, da ima mnogo čebel in mlado dobro matico, ima tudi dovolj medu za najdaljšo zimo.

Tretjiči, ki so po navadi majhni, razvijajo se v prihodnji spomladi tako, da je veselje. Ker imajo mlado matico, prekosijo marsikaterikrat stare močne plemenjake. Ako bi tak rojček ogrebel v Gerstungov panj, gotovo bi mi pozebel; v sredi skladanice pa najlepše prezimi. Dobri so ti roji zlasti v spomladi za pridelitev brezmatičnim panjem.

Da ostane panj do spomladi pri moči in se zlasti v spomladi krepko razvija, polagajo skušeni čebelarji največ važnosti na jesensko zalego. V krajih brez jesenske paše pitajo špekulativno v avgustu, da prisilijo matico še enkrat zalego nastaviti. Te čebele pridejo prav mlade in čile v zimo, so še pri vsej moči, ker jim v tem letu ni treba nikacega dela več opravljati, prezimijo tedaj najboljše ter pričnejo v spomladi z vso vnemo zalego oskrbovati.

Po naših krajih s pozno jesensko pašo pa ni treba špekulativnega pitanja, ker imamo radi te okolnosti vže itak zalego pozno v jeseni. Temu ravno pripisuje Gerstung nagnenje kranjske čebele k zgodnjemu nastavljanju zalege in k obilnemu rojenju. V prvem se strinjamo z njim, v drugem pa imamo lastno mnenje, katero bomo po storjenih poskušnjah svoječasno objavili.

(Dalje prihodnjič.)

O umetnih rojih.

(J. Muhič.)

Zares presrečen je oni, kdor ima zraven svojih opravkov dovolj časa, da nemoten pase svoje čebelice in pričakuje roje. Tako srečen sicer nisem, vendar sem vesel, da se morem vsako jutro par ur, časih pa tudi opoldne in zvečer pol ure muditi pri svojem, četrt ure oddaljenem ulnjaku. Ves drugi čas prepuščene so moje čebele sebi in svojemu varuhu, svetemu Ambrožu. Ako še povem, da stanujem v mestu, čebele pa imam na polju, kjer je na okoli mnogo lastnikov, obsejanih njiv, ograjenih vrtov, razvidel bodeš, častiti bralec, da mi je ob času rojenja delati drugače, kakor delaš ti, trikrat srečni, ki lahko posvetiš cele dneve in tedne svojim čebelam in si na svojem posestvu svoj gospodar. Tebi ne uide roj lahko. Če ga nisi vjel v vrečo, obsedi

ti na drevesu, kjer ga ogrebeš, če ne iz tal, pa raz lestvo. Tako srečen jaz toraj nisem. Meni je malo da ne vsak pravilni roj izgubljen, ker je le redek slučaj, da sem zraven, kadar bi bilo treba. Zato pa moram čebelariti le s premakljivim satovjem in delati le umetne roje. Kako to delam, hočem tu popisati in veselilo me bo, ako bom ustregel komu, ki mu je čas tudi pičlo odmerjen. Opomniti pa moram že naprej, da ta način umetnih rojev ni moja iznajdba, nego da sem si ga prisvojil od drugih, v enakih odnošajih živečih čebelarjev. Kdor more, naj le pusti svoje čebele rojiti, ker pravi roj ima prednost pred umetnim, vendar pa je umetni boljši od ubeglega.

Kadar pregledujem spomladi, navadno meseca aprila, svoje plemenjake glede živeža, pravilnosti in množine zalege, vjamem matico ter ji pristrižem eno ali obe perutnice do polovice. Glede zaleganja jo to nič ne moti. Ko sem tako vsem svojim maticam perutnice prikrajšal, pričakujem mirno rojev, prepričan, da prvencev mi to leto ne bo nobeden ušel. Glede družcev pa nisem nikdar v skrbeh. Ne le, da se mi družcev ne zdi na pol tako škoda, kakor prvencev, me njih pevke vselej zjutraj in zvečer, ko sem pri njih, tako milo in tako dolgo kličejo na pomoč, da jih moram rešiti pred žugajočimi tekmovalkami. Toda na ta zadnji klic na pomoč navadno ne čakam, ampak že preje si pripravim po 4—5 panjičev za roje s tem, da denem v osnažene po eden prazen sat in en sat izdelanega medu.

Kaj pa je s prvim rojem, me bodeš vprašal, ko že govorim o matičnem petju. Odgovor: Nisem bil zraven, pa mislim si: ko se je v panju izleglo dovolj trotoev, in ko je bila zadelana prva matična zibelka, izrojile so ob prvem ugodnem vremenu. Matica, ki se ni zavedla svojih pristriženih perutnic, šla je ž njimi iz panja, padla na tla, skakljala še nekoliko dalje, dokler se ji niso pridružile nekatere mladice in naredile nad njo kupček, zavetje za silo. Čebele rojeve pa so letale brez cilja okrog, sedale zdaj tu zdaj tam, pa se vselej zopet dvignile in se končno vrstile proseče v panj, iz katerega so izrojile.

Ob tem času bližam se s podvojeno previdnostjo svojemu ulnjaku. Na tleh ležeče matice še nikdar nisem zgrešil, še manj pohodil. Ko sem toraj matico s čebelami pobral, denem jo v pripravljeni panj, pridenem mat'ci iz rojivšega panja dva s čebelami najbolj obsedena, pa najmanj zaležena satova, da zamore matica takoj dalje leči. Ta umetni roj odnesem od ulnjaka proč na svoj dom v mesto, da čebele svoje matice ne najdejo, sicer bi si pouzročil rop in morijo.

Ako bi pustil tak panj, v katerega so se vrstile prvenčeve čebele brez matice v nemar, bi čez devet dni (navadno) mlada matica zapela in najljubši dan bi pevec izletel. Pa tako dolgo ne čakam. Peti ali sedmi dan so do malega vse matične zibelke z zalego vred zadelane, in mladice se je med tem izleglo veliko. Tedaj je pravi čas za umetne roje, za delitev. Zjutraj zgodaj ali pa proti večeru razdelim takega plemenjaka v štiri umetne roje, od katerih ima vsak, — razven prej omenjenega medenega in praznega satu, — dva satova zalege z vsemi na njih ležečimi čebelami, pa eno samo matično zibelko. Pripetilo se mi je večkrat nego mi je bilo ljubo, da je

udobil umetni roj dve in več matičnih zibelk, kar je pouzročilo, da je matica pela in enkrat mi je celo tak umetni roj četrti dan rojil. Dasi naredim vse take umetne roje, kolikor mogoče jednake, je vendar eden najslabši, ki pride vedno na plemenjakovo mesto. Vanj se vrne veliko starih čebel, zato prekosi ta navadno vse svoje bratce.

Pravilno, pa tudi dobro bi bilo, te umetne roje (zunaj onega, ki je na mestu plemenjaka) prenesti v kak drug oddaljen ulnjak, pa jaz tega nisem storil, in če je bila kolikaj dobra paša, niso se mi zgrabile. Najtežje pri tem delu je razdelitev matičnih zibelk. Pregostokrat jih je po več na enem satu, časih po dve in tri, ena nad drugo. V takem slučaju pustim najzrelejšo, druge pa izluščim. Posamezno časih izrežem in vtaknem v sat, iz katerega sem izrezal jednako luknjo. Ako le pravilno stoji, jo čebele v kratkem pritrdijo. Matica se mi pri prašenju redkokedaj izgubi. Ako se je pa to le zgodilo, dam mu lansko s pristriženimi perutnicami. Toda, med tem, ko tvoj pravilni roj prvih dvajset dni nosi in dela, da se moraš čuditi, če ga pogledaš, je moj umetni klavern in le nerad dela. Ob slabem vremenu je treba klasti, ob dobrem pa privedati umetnega satovja in v šestih tednih je moj umetni roj tak kakor tvoj pravilni, če ne boljši. Ob ugodni poletni paši, kakor lani in že dve leti preje, moral sem take roje pozneje še enkrat deliti, ker so bili prepolni in so hoteli zopet rojiti; izdelajo pa panj tudi v srednjih letinah.

Še esparzeta!

Uredništvo „Čebelarja“ je vprašalo slavno uredništvo „Kmetovalca“, če je kak razloček med eno- in dvovrstnato esparzeto glede dobrote kot krma ter glede pridelovanja, in tudi prosilo za kratko navodilo, na kakšne njive naj se seje esparzeta, za katerim sadežem in koliko naj se je seje? Zahvalimo se tem pótém za ta-le odgovor:

„Vaše nazivanje „eno- in dvovrstna“ esparzeta ni pravilno, pravilno je govoriti o esparzeti ali turški detelji, ki daje na leto eno, dve ali tri košnje. Esparzeta (*onobrychis sativa*) je namreč tri vrste, ki so botaniško prav za pravo ena in ista rastlina, ter se le iz kmetijskega stališča razločujejo glede pridelka. Te vrste so: 1. navadna esparzeta (o. s. *communis*), ki zraste kakih 60 cm visoka ter raste na bornih apnenih tleh in da na 1 ha enkrat na leto kakih 30 q sena. 2. esparzeta, ki se dvakrat kosi (o. s. *bifera*), ki krepkeje raste kakor prva in ima debelejšo seme, zraste do 120 cm visoka in da pri dvakratni košnji na 1 ha 40 do 60 q sena. Seme se rado izprevrže v prvoimenovano vrsto. 3. esparzeta, ki se trikrat kosi (o. s. *maxima*), je vrsta, katero so na Angleškem z obdelovanjem vzgojili, ki je še večja, tanjša in bolj listnata. Ta vrsta se tudi rada izprevrže. — Esparzeta glede tal ni izbirčna, ona se zadovolji z vsako zemljo, vender morejo biti tla apnena, drugače ne uspeva. Gorenja plast njive je le prvo leto važna, da se esparzeta dobro vkorenini, poznej je merodajna spodnja plast, kajti od nje je zavisno, koliko časa esparzeta vzdrži. Spodnja plast mora biti 6—7 dm globoko brez vode ter mora biti razdrobljena, da jo morejo korenine predreti ter najti kaj hrane. Ker ima esparzeta prvo leto

rada dobro, zrahljano in gnojno gorenje plast, zato najrajši raste za kako gnojeno okopavino (na pr. za krompirjem); njivo je dobro pred zimo sprašiti. Esparzeta se seje pod redko jaro žito, in sicer na 1 ha 180 do 210 kg ali na mernik posetve 19 do 20 kg. — Esparzeta da prvo leto neznatno, v drugem letu malo boljši in šele potem popolno pridelek, ki vzdrži 5 do 7 let.“

—*— Dopisi.

Z Barja, 3. marca 1900. Gospod urednik! — Kako se je nam čebelarjem preteklega tedna srce smejalo, ko so naše ljubljenske tako veselo poletavale tja v lozo in gozd — pa prihajale težko obložene s cvetnim praškom zopet nazaj v svoje stanovanje! Tacega veselega vrvenja že ni bilo dolgo, dolgo!

Veste koliko jih je donášalo v 1 minuti? 40 do 50, kar je že jako, jako mnogo. Opazoval sem čebelice že mnogokrat z uro v roki in navadno jih je dohajalo 20—30 s praškom obloženih in to pri ugodnem vremenu. En sam dan — to je bilo lani v maju — donášalo jih je obnožno v najpridnejši panj v 1 minuti nad 100.

Tako življenje pa ni trpelo dolgo. Snežena vihra zapodila je naše ljube živalice zopet nazaj v njihovo gnezdo, in mraz jim zavira izlet. Danes smo imeli — 10° R — to je že huda zima! Uboge revice bodo zopet trpele, kakor lansko leto.

Za prezimovanje sem jih pustil 16 in od teh mi je poginil le 1 „kranjček“, pa še ta edino zato, ker je bil najbrže že v jeseni brez matice, kajti v novembru so ga ostali panjovi napadli in oropali. Tako mi je toraj vseh 15 dobro prezimilo.

Seveda je razloček med prezimljenci! Kako je to življenje pri polnem „gerstungu“ ali „amerikancu!“ To Vam kar vse mrgoli — pa oh — pri kranjskih panjih še približno ni tako! Obdržim si jih pa vendar še 1 ali 2 leti, da si pridobim dobrih izkušenj.

Da, spomladi se vidi, kaj zmore močen panj in kako zaostaja slabič!

Obiščite me kmalu, gospod urednik, če ne Vas obiščem jaz! Pozdravlja Vas Vam udani

Črnagoj.

—*— Raznoterosti.

Čebele potrebujejo veliko več vode, kakor se v obče misli. Astor priporoča iz svojega opazovanja, da je rabilo 50 čebelnih ljudstev od januarja do avgusta meseca 524 l vode.

Črne barve ne vidijo čebele posebno radi, ampak kar podivjajo, če zagledajo črno obleko. Kakor poroča „Amer. Bee journal“, so čebele tako opikale črnega konja, da je vsled tega poginil, med tem ko se ni zgodilo skoro nič belemu konju, kateri je bil v isti voz vprežen.

Medeni kis (jesih) lahko napravimo brez vsake priprave. Vlijmo v zampileno medeno vodo nekoliko pravega kisa in postavimo to mešanico v posodah, katere so do $\frac{2}{3}$ napolnjone, na gorak prostor. Pokrijmo pa tako, da prihaja lahko zrak zraven in kmalu imamo dober jesih.

Med za otroke. Neprecenljive vrednosti je med za otroke, kateri hitro rastejo in so zato blede in slabotni. Taki otroci prav občutno potrebujejo slaščic. Ta potreba izvira odtod, ker potrebujejo snovi, katere se takoj izpremene v kri. Vse one snovi, katere so polne sladkorja, se izpremene hitro v kri. Najboljša snov je pa med, ker ima veliko sladkorja, je pa skoraj brez dušika; zato se izpremeni najhitreje v kri. Vsakdo naj daje otrokom medu, in sicer veliko. Najboljši zajutrek za otroke je mleko z medom in zraven dober domač kruh. Posebno pozimi ne pokrepča nič bolj otroke, kot taka jed. Medtem ko sta mleko in domač kruh izvrstna hrana, ogreva med telo in dihalne organe. Kar nekateri trdijo, da je med neprebaven in ostane v želodcu, ni res, zakaj le takrat je med neprebaven, ako ga zavžijemo veliko množino brez drugih jedi, katere nimajo kisikovih spojin. Mnogo več koristi otrokom dober domač kruh, namazan z medom, kot polne škatlje raznih otročjih paštet in piškotov ter raznih izlečkov in sladkarij.

— ♦ — Listnica upravnštva.

Radi preobilega posla mi nikako ni mogoče upravnškega posla še dalje opravljati, zato prosim, da se pošilja udnina, reklamacije in sploh vse upravnške zadeve odborniku in odgovornemu uredniku „Čebelarja“ gosp. Avg. Puciharju, faktorju Blasnikove tiskarne v Ljubljani.

Kdor lista redno ne dobiva, naj se najprvo oglasi na pošti. Dokaze imamo, da zagreši pošta mnogo, mnogo nerednosti.

Kdor želi brezplačnega semena phacelije in boreča, naj se oglasi zadnji čas do 15. t. m.; takrat se odpošlje vsem čebelarjem, ki so se že ali se bodo še oglasili za semena. Esparzeta razposlala se bo takoj po prejemu; pričakuje se vsak dan.

Kaj pa udnina? Brez nič ni nič — in tako tudi naše društvo ne more delati čudežev brez — vinarjev. Čem točnejša vplačila — tem lepše se bode društvo razvijalo. Prosim toraj, da stori vsak, kar mu je dolžnost, — pa pošlje svoj donesek čim najpreje mogoče. Za nekatere mesece se bo list povečal in s tem se bodo povečali tudi stroški.

Čebelarski pozdrav!

Črnagoj.

— ♦ — Listnica uredništva.

Zapisnik odborove se je dne 18. II. priobčimo v prihodnji številki. Tudi nekateri drugi spisi pridejo takrat na vrsto, ker bo list podvojen. Na razna vprašanja odgovorimo pismeno, deloma v prihodnjem I-stu. Nekatera vprašanja pa so res tako malenkostna, da se človeku škoda zdi časa za pisanje takih stvari ki jih vsak najnavadnejši čebelar ve; drugi pa vprašujejo po čem, kar je dal »Čebelar« že večkrat pojasnila. Toraj le, kar je res potrebno!

Udnina (1 gld.) in reklamacije naj se blagoizvolijo pošiljati gospodu Avg. Puciharju, faktorju Blasnikove tiskarne v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slov. čebelarja“ Frančišku Rojini, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.